

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoCsp/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122375286
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:6122375286.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členov senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnom spore žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, so sídlom Námestí T. G. Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav, Česká republika, IČO: 043 55 211, zastúpeného právnu zástupkyňou Mgr. Zuzanou Bírovou, advokátkou so sídlom Americká 2, 831 02 Bratislava – mestská časť Nové Mesto, IČO: 30 849 837, proti žalovanému: A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvalý pobyt C. D., XXX XX D., aktuálne bytom E. X, XXX XX D., o zaplatenie sumy 75,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10Csp/1/2023-108 zo dňa 15. mája 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

- Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 10Csp/1/2023-108 zo dňa 15. 05. 2023 žalobu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.
- V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou pôvodne Okresnému súdu Banská Bystrica domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 75,- eur s úrokom z omeškania 8,05 % ročne z tejto sumy od 20. 08. 2019 do zaplatenia a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 12,- eur, na základe zmluvy o úvere č. 563789 zo dňa 15. 07. 2019.
- Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.
- Vychádzajúc z ust. čl. 6 ods. 1, 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (ďalej „Nariadenie Rím I“), § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 3 písm. l), § 2 písm. c), d), § 24 ods. 1, 3, § 11 ods. 3 vety prvej zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) a § 2 písm. a) zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 266/2005 Z. z.“) súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.
- Vychádzajúc z čl. 6 ods. 1 písm. b) Nariadenia Rím I súd na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným aplikoval právny poriadok Slovenskej republiky ako krajiny obvyklého pobytu žalovaného ako spotrebiteľa. Súd nepovažoval čl. 04 všeobecných podmienok poskytnutia úveru, v zmysle ktorých sa na úpravu vzťahov neupravených zmluvou ani všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru použijú ustanovenia právneho poriadku Českej republiky, za voľbu práva v zmysle čl. 6 ods. 2 Nariadenia Rím I, vyhodnotiac uvedené dojednanie ako neplatné. Poukázal nato, že voľba rozhodného práva nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť

dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo právom rozhodným, za aké ustanovenie považoval aj ust. § 24 ods. 3 a v nadväznosti naň § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal aj na právne závery Krajského súdu v Žiline v rozsudku sp. zn. 8CoCsp/1/2023. 6. Súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli zmluvu o úvere, a to elektronicky, formou zmluvy na diaľku v zmysle zákona č. 266/2005 Z. z. Žalobca mal pri uzatváraní zmluvy, v zmysle ustanovenia § 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. postavenie tzv. iného veriteľa, nakoľko v rámci svojho podnikania ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, v predmetom prípade v zmysle § 1 ods. 3 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z., keďže úver sa mal splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace. Žalobca ako iný veriteľ bol podľa § 24 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. oprávnený ponúkať a poskytovať úver alebo pôžičku len na základe povolenia pre iného veriteľa udeleného Národnou bankou Slovenska. Z Registra nebankových veriteľov a iných nebankových veriteľov súd zistil, že žalobca nie je v uvedenom registri zapísaný, nie je zapísaný ani v Registri subjektov so zaniknutým oprávnením na činnosť. Žalobca nepredložil dôkaz preukazujúci jeho oprávnenie ponúkať a poskytovať úvery na území Slovenskej republiky. Nakoľko žalobca ku dňu uzavretia zmluvy o úvere nedisponoval povolením Národnej banky Slovenska na poskytovanie úverov, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, ako iný veriteľ, je zmluva o úvere, uzavretá medzi žalobcom a žalovaným, v zmysle ust. § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. neplatná. Z uvedeného dôvodu žalobcovi neprislúchal nárok na vrátenie poskytnutého úveru, resp. ďalších plnení (nákladov spojených s uplatnením pohľadávky), dojednaných v zmluve o úvere.

7. Súd zároveň konštatoval, že aj v prípade posúdenia žalovaného nároku ako nároku z bezdôvodného obohatenia, bol by žalovaný nárok premlčaný, na ktorú skutočnosť musí súd, vzhľadom na vyhodnotenie vzťahu medzi žalobcom a žalovaným ako spotrebiteľského, v zmysle ust. § 54a Občianskeho zákonníka, prihliadať z úradnej povinnosti. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že peňažné prostriedky boli žalobcom poskytnuté žalovanému dňa 15. 07. 2019, kedy začala plynúť aj dvojročná subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže žalobca vedel, že nedisponuje povolením Národnej banky Slovenska na poskytovanie úverov na území Slovenskej republiky. Nakoľko žaloba bola podaná na súde dňa 18. 07. 2022, bola podaná po uplynutí subjektívnej dvojročnej premlčacej doby.

8. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) avšak žalovanému ako úspešnej strane konania náhradu trov konania nepriznal, keď z obsahu spisu nemal vznik trov konania na strane žalovaného preukázaný.

9. Proti tomuto rozsudku podal žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) C. s. p. odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

10. Žalobca nesúhlasil s aplikáciou slovenského práva na daný vzťah. Poukazoval na to, že je subjektom založeným, vzniknutým a registrovaným v Českej republike a vykonáva svoju činnosť na základe riadneho povolenia Českej národnej banky. Je riadne registrovanou spoločnosťou s príslušným podnikateľským oprávnením, na základe ktorého poskytuje finančné služby v prostredí internetu, a to vo viacerých jazykových verziách.

11. Zdôraznil, že právo spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizované príslušnou Smernicou, a preto platí rovnako na území Českej, ako aj Slovenskej republiky. Aplikácia českého práva nemôže byť pre spotrebiteľa menej výhodná. Aj z tohto hľadiska teda postačí oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov Českej národnej banky pre subjekt sídlaci na území Českej republiky, ktorý navyše nemá na území Slovenskej republiky ani podnik ani organizačnú zložku. Zmluvu o úvere so žalovaným uzavreli v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve o úvere nielen odkázali, ale na použitie ktorého sa aj dohodli. Na základe uvedeného je podľa žalobcu súd povinný aplikovať vo veci české právo (ktoré pre spotrebiteľa nie je menej výhodné) v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov a podľa neho posúdiť žalovaný nárok.

12. Žalobca ďalej uviedol, že v zmysle nariadenia Rím I sa použije právo krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa (v tomto prípade slovenské právo) iba v prípade, ak veriteľ vykonáva svoju činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo svoju činnosť smeruje (aj) na túto krajinu. Samotná internetová stránka pritom ešte neznamená, že podnikateľ smeruje svoju činnosť aj vo vzťahu ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa. Nerozhoduje ani to, v akej mene sú vyjadrené ponúkané služby, ani jazyk stránky. Navyše je zo zmluvnej dokumentácie zrejmé, že zmluvné strany sa dohodli na voľbe českého práva, z ktorého dôvodu je posudzovanie smerovania činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa irelevantné.

13. Podľa žalobcu okresný súd rezignoval na harmonizáciu v zmysle Smernice, vyhol sa skúmaniu výhodnosti a aplikáciu slovenského právneho poriadku na základe právneho predpisu z oblasti

medzinárodného práva súkromného (Nariadenie Rím I) založil na inštitúte práva verejného (otázka povolenia poskytovania spotrebiteľského úveru).

14. Súd prvej inštancie konštatoval absolútnu neplatnosť zmluvy len na základe skutočnosti, že nemá v Slovenskej republike udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov, pričom sa vôbec nevysporiadal s prípadnou nevýhodnosťou českého práva týkajúceho sa spotrebiteľských úverov, z ktorého dôvodu je jeho rozsudok nepreskúmateľný. V súvislosti s potrebou bankového povolenia opätovne zdôraznil, že je subjektom založeným, vzniknutým a registrovaným v právnom prostredí Českej republiky a svoju činnosť vykonáva na základe riadneho povolenia Českej národnej banky.

15. Žalobca pre úplnosť poukázal na to, že ani v prípade zahraničných bánk neplatí žiadna požiadavka pre nadobudnutie osobitnej bankovej licencie na území Slovenskej republiky a postačí len notifikácia príslušného orgánu dohľadu (t. j. Českej národnej banky) o zámere vykonávať činnosť v Slovenskej republike Národnej banke Slovenska (§ 11 ods. 2 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Ak teda v prípade zahraničných bánk (ktorých regulácia je podstatne prísnejšia ako v prípade „nebankových“ poskytovateľov spotrebiteľských úverov) postačuje „obyčajné“ oznámenie domovského orgánu dohľadu Národnej banke Slovenska, ktoré vyžaduje právny predpis, v prípade poskytovateľov spotrebiteľských úverov právny predpis nič také nepožaduje.

16. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

17. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

18. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie, spôsobom zodpovedajúcim kontradiktórnej povahe konania, na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza i zo správneho právneho posúdenia veci. Odvolanie žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

19. Žalobca v odvolaní súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný má právne postavenie spotrebiteľa a zmluva uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľská zmluva. Rovnako žalobca nenamietal posúdenie právomoci na rozhodovanie v danej veci súdom prvej inštancie v zmysle Nariadenia Brusel I., keď v prípade žalobcu ide o zahraničnú právnickú osobu, a teda ide o konanie s medzinárodným prvkom. Žalobca však nesúhlasil s posúdením uplatneného nároku podľa slovenského práva.

20. V nadväznosti na uvedenú odvolaciu námietku žalobcu odvolací súd uvádza, že okresný súd sa, vzhľadom na prítomnosť cudzieho prvku, správne zaoberal rozhodným právom, ktorým sa má predmetný právny vzťah spravovať. Zmluva uzavretá medzi stranami sporu ako dodávateľom a spotrebiteľom je zmluvou spotrebiteľskou, ktorú bolo potrebné posudzovať z hľadiska príslušných ustanovení Nariadenia Rím I.

21. Podľa článku 3 ods. 1 Nariadenia Rím I zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.

22. Podľa článku 6 ods. 1 písm. a), b), ods. 2 Nariadenia Rím I, bez toho, aby boli dotknuté články 5 (zmluvy o preprave) a 7 (poistné zmluvy) sa zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolenia (ďalej len "spotrebiteľ"), spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ: a/ vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo, b/ akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti. Bez ohľadu na odsek 1 si strany môžu v súlade s článkom 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky odseku 1. Takáto voľba

rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie bolo na základe odseku 1 rozhodným.

23. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 15. 07. 2019 uzavretá zmluva o úvere č. 563789, elektronicky, na diaľku, pričom ide o spotrebiteľskú zmluvu. Žalovaný ako spotrebiteľ je osobou s obvyklým pobytom v Slovenskej republike a žalobca - podnikateľ smeruje svoju činnosť na túto krajinu. Preto sa úverová zmluva mala podľa článku 6 ods. 1 prvej vety Nariadenia Rím I primárne spravovať právnym poriadkom Slovenskej republiky. V zmysle článku 6 ods. 2 Nariadenia Rím I si zmluvné strany v súlade s článkom 3 ods. 1 Nariadenia mohli zvoliť iné rozhodné právo pri dodržaní podmienky, že voľba sa urobí výslovne alebo je jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si takto mohli zvoliť iný právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť. Z dohody musí byť jednoznačne zrejmá vôľa zmluvných strán podriaďiť svoj zmluvný vzťah konkrétnemu právnemu poriadku. V prejednávanej veci ani podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačná a nesporná voľba práva Českej republiky z úverovej zmluvy nevyplýva.

24. Úvodnú časť zmluvy, v ktorej je uvedené, že zmluva bola uzavretá podľa českého Občianskeho zákonníka a českého zákona o spotrebiteľskom úvere, nemožno považovať za účinnú dohodu zmluvných strán o voľbe rozhodného práva, keďže sa jedná iba o konštatovanie a nie ustanovenie, z ktorého by bolo zrejmé zmluvné dojednanie účastníkov zmluvy o rozhodnom práve. Rovnako nemožno ani vychádzať zo všeobecných podmienok poskytnutia úveru (bod 04), ktoré majú mať iba vysvetľujúci, technický charakter k skutočnostiam uvedeným v zmluve. Tieto podmienky síce mali byť elektronicky podpísané žalovaným, ale jedná sa o jednostranný formulár, ktorý žalovaný nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť. Nemožno konštatovať, že skutočnosti uvedené v týchto podmienkach sú výsledkom konsenzu prejavu vôle oboch zmluvných strán. Žalovaný podpisom iba potvrdzuje, že sa zoznámil v dostatočnom predstihu s ich obsahom, že im porozumel a konštatovanie, že ich „považuje za právne beze zbytku záväznú“ (od 29. všeobecných podmienok poskytnutia úveru), taktiež nemôže zakladať tak podstatnú skutočnosť, akou je dohoda o voľbe rozhodného práva, nakoľko takýto prejav vôle musí byť jasný, určitý a úplne zrozumiteľný tak, aby nebola žiadna pochybnosť o tom, že spotrebiteľ si zmluvne dohodol aplikáciu iného právného poriadku, než je v danom prípade právny poriadok Slovenskej republiky. Takéto jednostranné určenie rozhodného práva preto nie je možné považovať za voľbu spotrebiteľa podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia Rím I.

25. V danom prípade tak bolo potrebné vychádzať z ust. čl. 6 ods. 1 písm. a), b) Nariadenia Rím I, ktoré na danú vec aplikoval aj súd prvej inštancie. Pokiaľ ide o otázku smerovania podnikateľskej činnosti dodávateľa, i keď možno súhlasiť so žalobcom, že len samotná prístupnosť internetovej stránky neznamená smerovanie činnosti podnikateľa ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa, zo skutočností známych odvolaciemu súdu z jeho činnosti (§ 186 ods. 1 C. s. p.), vrátane faktického pokračovania žalobcu v činnosti obchodnej spoločnosti MINIHOTOVOSTĚ, a. s., so sídlom Bratislava, Pribinova 25 (IČO: 35 852 453), ktorá zanikla v dôsledku cezhraničného zlúčenia práve so žalobcom, je nepochybné, že žalobca smeruje svoju podnikateľskú činnosť (aj) na Slovenskú republiku. Žalobca sám v odvolaní pripustil nielen poskytovanie finančných služieb v prostredí internetu, ale aj poskytovanie finančných služieb v prostredí internetu vo viacerých jazykových verziách, z čoho možno jednoznačne vyvodiť smerovanie jeho činnosti aj do krajín mimo sídla podnikateľa. Smerovaniu činnosti žalobcu aj do iných krajín nasvedčuje nielen poskytovanie finančných služieb prostredníctvom internetu vo viacerých jazykových verziách, vrátane slovenského jazyka, ale aj ich poskytovanie prostredníctvom domény s koncovkou označenia príslušnosti k určitej lokalite, v danom prípade Slovenskej republiky (zo žaloby vyplýva, že so žalovaným bola uzavretá zmluva o úvere prostredníctvom internetovej stránky www.minipozicka.sk). Z uvedeného možno vyvodiť, že zo strany žalobcu dochádza prostredníctvom jeho internetových stránok k podnecovaniu uzatvárania zmlúv na diaľku, mimo iných, aj do krajiny obvyklého pobytu žalovaného. Potvrdením uvedeného smerovania podnikateľskej činnosti žalobcu je napokon tiež značné množstvo ním iniciovaných súdnych sporov voči spotrebiteľom - osobám, pre ktoré je Slovenská republika krajinou ich obvyklého pobytu. Ani žalobca pritom v odvolaní výslovne nepoprel smerovanie svojej činnosti aj na územie Slovenskej republiky, poukázal len na komplikovanosť posúdenia tejto otázky.

26. K námietke žalobcu, že aplikácia českého právneho poriadku nemôže byť, vzhľadom na harmonizáciu poskytovania spotrebiteľských úverov v Európskej únii, menej výhodná, odvolací súd uvádza, že nakoľko medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k platnej voľbe práva, je nadbytočné viesť polemiku ohľadne „vyššej“ ochrany spotrebiteľa podľa tej – ktorej právnej úpravy. Odvolací súd však uvádza, že právo Európskej únie v oblasti spotrebiteľského práva je síce harmonizované, čo ale neznamená, že je vo všetkých krajinách úplne totožné, pričom členská krajina si môže upraviť v rámci svojho právneho poriadku práva spotrebiteľa aj v širšom rozsahu, teda môže rozšíriť ochranu spotrebiteľa, avšak pri zachovaní účelu smernice. Z tohto dôvodu teda nemožno súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že pre žalovaného ako spotrebiteľa vôbec nie je podstatné, aký právny poriadok bude na prejednávanej vec aplikovaný. Spotrebiteľská ochrana je zároveň širším právnym inštitútom, ako vyplýva len zo skutočne výrazne harmonizovaného práva spotrebiteľských úverov, napr. v súvislosti so zohľadňovaním premlčania nároku a svojim spôsobom tiež celkový kontext povoloňovacieho procesu Národnej banky Slovenska v oblasti poskytovania nebankových spotrebiteľských úverov.

27. V súvislosti s námietkami žalobcu vo vzťahu k neplatnosti zmluvy o úvere z dôvodu absencie povolenia NBS spočívajúcimi v tvrdení, že je subjektom založeným, vzniknutým a registrovaným v právnom prostredí Českej republiky, ktorý vykonáva činnosť na základe riadneho povolenia Českej národnej banky, a jeho ďalšou argumentáciou s poukazom na základné pravidlá zakotvené v Zmluve o fungovaní EÚ je potrebné uviesť, že Národná banka Slovenska je v zmysle zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov subjektom, ktorý vykonáva dohľad nad finančným trhom, okrem iného aj dohľad v oblasti ochrany finančných spotrebiteľov a v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch tiež udeľuje povolenie na poskytovanie úverov alebo pôžičiek, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom iným veriteľom, ktoré povolenie je vyžadované od všetkých iných veriteľov podľa § 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. bez ohľadu na sídlo veriteľa či právny poriadok, podľa ktorého bol založený. Preto v žiadnom prípade nemôže ísť o obmedzovanie poskytovania služieb v rámci voľného pohybu služieb ani žiadnu diskrimináciu tak ako to uvádza žalobca, ktorý je oprávnený v tomto smere podnikáť na území Slovenskej republiky, avšak za predpokladu udeleného platného povolenia Národnou bankou Slovenska presne tak, ako aj ostatné právnické osoby, ktoré spĺňajú podmienky upravené v § 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. V danej spojitosti neobstojí ani žalobcom akcentovaná paralela s činnosťou a pôsobením zahraničných bánk, ktoré takéto povolenie nepotrebujú. Práve podstatne prísnejšia reguláciu bánk, na ktorú poukazuje i sám odvolateľ, je totiž garanciou náležitého pôsobenia jednotlivých bánk aj mimo svojho „domovského“ členského štátu. Odvolací súd v tejto súvislosti za nedôvodnú považuje aj námietku žalobcu, že súd aplikáciu slovenského právneho poriadku založil na inštitúte verejného práva, ktorým je otázka povolení na poskytovanie spotrebiteľských úverov, keď zo znenia § 20 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. je zrejmé, že dotknutá podmienka je súčasťou súkromného práva.

28. Súd prvej inštancie preto správne vychádzal z ust. § 24 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, podľa ktorého iný veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom len na základe povolenia pre iného veriteľa udeleného Národnou bankou Slovenska, ako aj § 11 ods. 3 cit. zákona, v zmysle ktorého zmluva, na základe ktorej je poskytnutý spotrebiteľský úver, uzatvorená veriteľom bez povolenia podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu, je neplatná. Nakoľko žalobca nemal v čase poskytovania peňažných prostriedkov žalovanému udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek na území Slovenskej republiky, čo žalobca v odvolaní ani nepoprel, je v zmysle § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným neplatná.

29. Poskytnutie peňažných prostriedkov žalobcom žalovanému preto je plnením z neplatného právneho úkonu a takéto plnenie má povahu bezdôvodného obohatenia, nárok na vydanie ktorého však súd prvej inštancie vyhodnotil ako premlčaný. Žalobca závery súdu prvej inštancie v tomto smere nenamietal.

30. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a záverov odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, vo vzťahu ku ktorému žalobca neprodukoval žiadne konkrétne odvolacie námietky, a pri rozhodovaní o ktorých súd prvej inštancie aplikoval správne ustanovenia Civilného sporového poriadku, ako vecne správny potvrdil.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalovaný, a to v celom rozsahu, preto mu voči žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko však žalovanému v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, odvolací súd mu, vychádzajúc zo zásady hospodárnosti konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (v dôsledku čoho nie je následne potrebné rozhodovať o výške trov odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 C. s. p., ktorá v danom prípade predstavuje 0,- eur).

32. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)